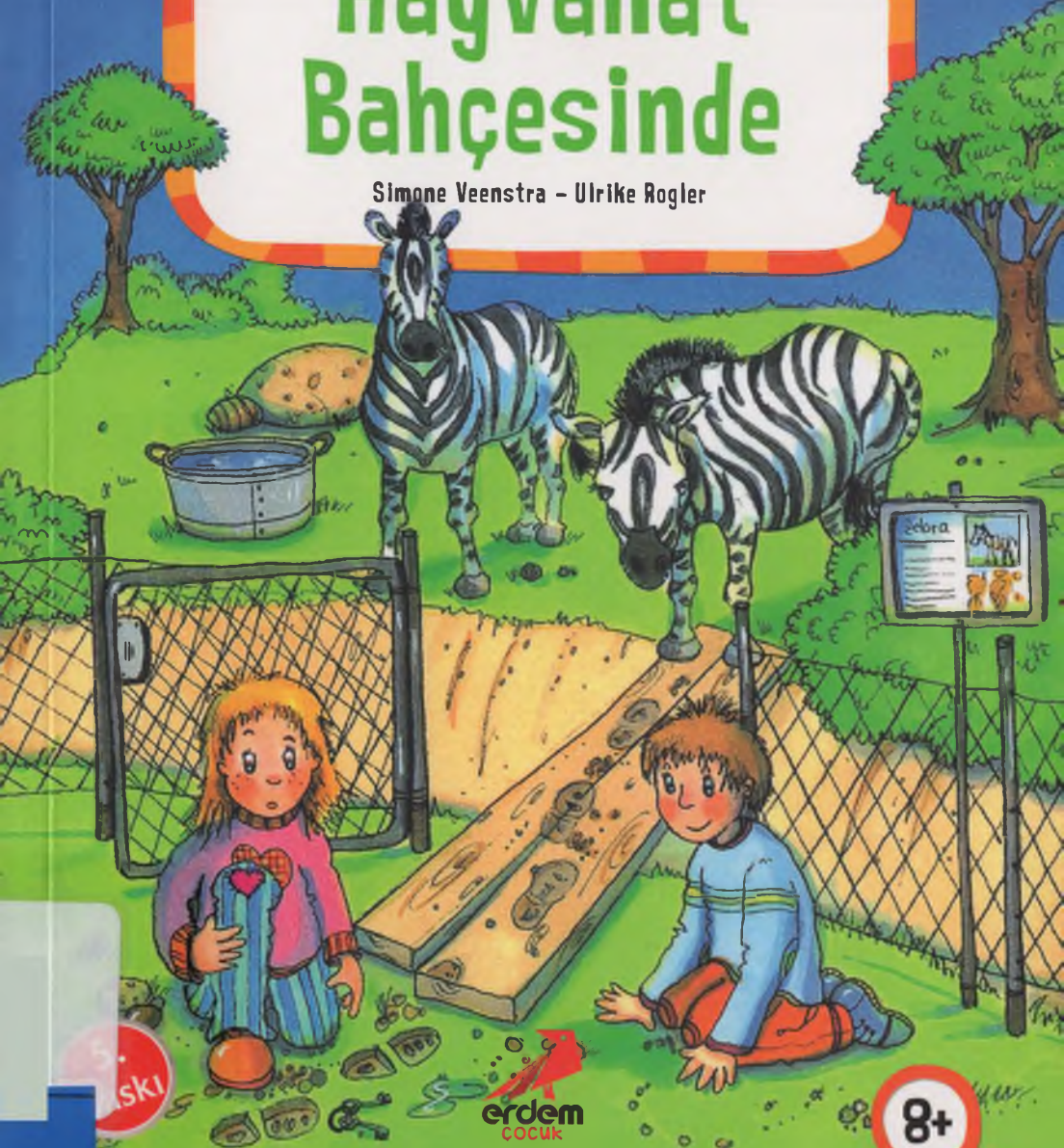

Afacan Dedektifler Hayvanat Bahçesinde

Simone Veenstra - Ulrike Rogler

5. Sınıf
İskani

erdem
COCUK

8+

Afacan Dedektifler

Hayvanat Bahçesinde

Hayvanat bahçesinde olay! Uzman dedektifler dikkat! Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız. Yılan teraryumunda akıl almaz hırsızlık, açıklanamayan kurt ulumaları ve esrarengiz hayvanat bahçesi ziyaretçisi... Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir. Bu yeni anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli bir üslupla okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. Deniz Fenerinde
2. Ağaç Evde
3. Okulda
4. Futbol Kulübünde
5. At Çiftliğinde
6. Hayalet Adasında
7. Midilli Kulübünde
8. Hayvanat Bahçesinde
9. Harabe Kalede
10. Tatil Kampında

ISBN: 978-975-501-670-2

9 789755 016702

erdem
YAYIN GRUBU
erdemyayinlari.com

Afacan Dedektifler

HAYVANAT BAHÇESİNDE

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Jakob Möhring

ISBN: 978-975-501-670-2

Lesefix Ratekrimis - Tatort Tierpark
© 2006, Gondrom Verlag GmbH
Kapak illüstrasyon: Gisela Dürr
İç illüstrasyon: Jakob Möhring

Afacan Dedektifler Hayvanat Bahçesinde
© 2007, Gondrom Verlag GmbH
© 2012, Gondrom Verlag GmbH
© 2007, Çeviren: Işık Çakır
© 2012, Sedir Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Baskı: Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B/-1
Başakşehir/İstanbul T: 0212 485 21 25
Matbaa Sertifika Numarası: 34185

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)
II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)
III. Baskı: İstanbul, 2012 (3000 adet)
IV. Baskı: İstanbul, 2014 (3000 adet)
V. Baskı: İstanbul, 2016 (3000 adet)

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

Başakşehir 34490 İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com www.erdemyayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: AY IŞIĞINDA ULUYAN KURTLAR.....	5
2. OLAY: TEKERLEKLİ DEDEKTİF	17
3. OLAY: LAMA BİLMECESİ	29
4. OLAY: YILANLAR NEREDE?	41
5. OLAY: UZMANLAR.....	52
6. OLAY: SİNİR BOZUCU ADAM	64
7. OLAY: PARAYI KİM ALDI?	77

1. OLAY

AY IŞIĞINDA ULUYAN KURLAR

- Kurdun sarı gözleri bir kere daha parladı ve bir daha geri gelmemek üzere ormanın karanlığında kayboldu.

Lora okuduğu bu cümleden sonra kitabı kapattı ve eğilerek selam verdi. Tek seyircisi pek etkilenmiş görünmüyordu. Yoksa biraz önce horlama sesi mi duymuştu?

Lora:

- Şarlok, seni tembel köpek. Korkunç bir hikâyenin tam ortasında uyuya mı kaldın yoksa, diye çıkıştı. İnanamıyordu buna.

Küçük köpek alay edercesine bir gözünü açtı. Bu arada hırlayarak dudaklarını birbirinden ayırıyordu. Sanki gülüyor gibiydi. Yapacak bir şey yoktu. Lora ne kadar vampirler ile ilgili esrarengiz hikâyeler, hayaletler ve özellikle kurlardan hoşlanıyorsa dört ayaklı arkadaşı da bir o kadar çamurlu su birikintilerinde oynamaktan

ve taze öğle yemekleri yemekten hoşlanıyordu. Yemek masasından yemek aşırmaı da çok seviyordu. Lora istediği kadar,

- Hayır, bırak. Dışarı, diye haykırsa da nafile.

Bu yüzden Lora'nın ağabeyi Yesi ona bir broşur getirmişti.

- Geçen gün hayvanat bahçesinden eve gelirken bir hayvan terbiyecisi elime tutuşturdu, diyerek verdi broşürü.

Lora broşüre bir göz attı. Bundan on gün önce bir hayvan okulu açılmış. Eee ne olmuş sanki. Lora, şarlok'unu sırf disipline olması için ona sert davranacak insanlara teslim etmeyecekti herhâlde.

Yesi itiraz etti.

- Saçma, onlar köpeklerin canını yakmıyor. Tam tersi. Emirlere itaat etmeyi lezzetli yiyeceklerle öğretiyorlar, dedi.

Lora bunu duymak bile istemiyordu. Günün birinde köpeğine nasıl davranması gerektiğini öğretecekti. Buna inanıyordu.

Yesi daha farklı düşünüyordu.

- En iyisi oraya ikiniz gidin. Her akşam altıdan sonra şehir parkında bir saat antrenman yapıyorlar. Belki sana da benim bisikletimi temizlemeyi öğretirler, diye alay etti.

Lora'nın ilk başta ağabeyine karşı çıkması normaldi tabii. Ama bu olay dışında Yesi en iyi ağabeydi onun için. En azından yarın onu hayvanat bahçesine götürmeye söz verdiği için. Orada, içinde sadece yarasaların yaşadığı gösterişli bir kulenin hemen yanı başında bir kurt sürüsü de vardı. Lora hiç gerçek bir kurt görmemişti.

Lora, köpeğine,

- Onlara senden selam söyleyeceğim. Sonuçta akrabasınız, diye söz verdi.

Şarlok evde kalmak zorundaydı. İki kardeş ertesi gün öğleden sonra yola çıktıklarında epey geç olmuştu. Acele acele hayvanat bahçesinin yanındaki şehir parkından geçtiler.

Yesi:

- Surat asıp durma. Saat daha beş bile olmadı. Sevgili kurtların için iki saat vaktin var, diye kardeşini teselli etti.

Önce lamalar, develer, zürafalar ve zebraları görmüşlerdi. Bir de karanlık kule vardı.

Lora hayal kırıklığına uğramıştı.

- Yarasalar nerede, diye sordu.

Birkaç dakikadır kulenin önünde duruyorlardı ama hiçbir şey olmamıştı. Köşeden, yerleri süpüren kırmızı saçlı bir oğlan çıkageldi.

- Siz de çok komiksiniz, dedi. Daha hava kararmadı ki. Bunlar gündüzleri uyurlar. Yarasaları görmek istiyorsanız bir ya da iki saat sonra bakmalısınız. Veya gece daha iyi olur, dedi.

Lora parmaklarıyla alnına vuruyordu.

- Gece hayvanat bahçesi kapalı ama, dedi.

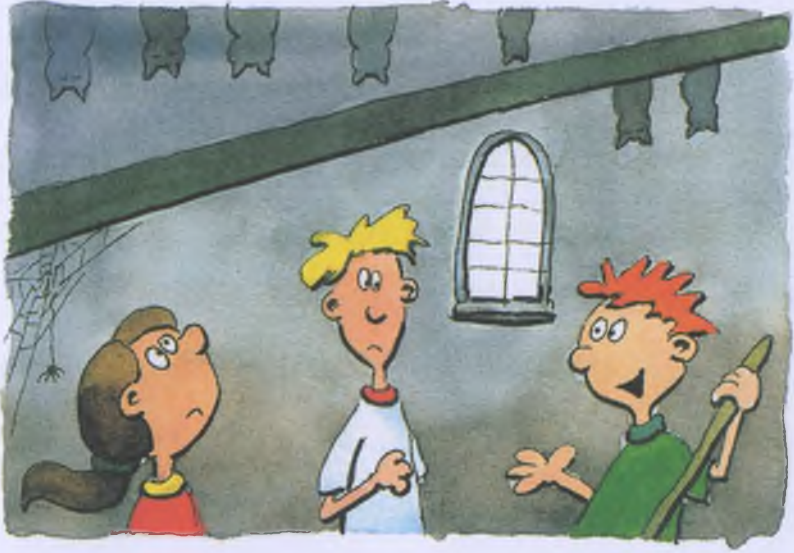
Oğlan süpürdüklerini büyük bir torbaya yerleştirirken,

- Evet ama onlar burada kapalı değil ki. Çok uzun sürmez hemen dışarı uçarlar, diye cevap verdi.

Lora'nın gözleri büyümüşü.

- Gerçekten mi? Öylece uçup duruyorlar mı etrafta? Bizim bahçeye kadar gelirler mi?

Oğlan omuzlarını silkti.

- Kim bilir. Orada görülecek veya duyulacak ilginç şeyler varsa olabilir.

Yesi de meraklanmıştı.

- Ne demek istiyorsun, diye sordu.

İki kardeş, oğlanı takip ederek kuleden çıktılar. Dışarı çıktıklarında torbayı ve süpürgeyi bir kenara bırakıp ellerini ona büyük gelen pantolonun cebine soktu. Esrarengiz bir ses tonuyla,

- Gerçekten ilgileniyorsanız size anlatabilirim, dedi.

Sihirbaz gibi cebinden üç tane çikolata çubuğu çıkararak,

- Benim adım Yonas, diye kendini tanıttı.

Yan yana bir banka oturup ellerindeki okolataları kemirerek hayal kırıklığı ile yarasa kulesinden çıkan ziyaretçileri seyretmeye başladılar.

Yonas anlatmaya başladı:

- Dediğim gibi, bu hayvanlar gece yaşarlar. Gündüzleri uyuyorlar. Ayrıca körler.

Yesi:

- Her zaman gece yolculuğu yapıyorlarsa şaşmamak lazım.

- Peki, o zaman uçarken neden ağaçlara çarpıyorlar, diye sordu Lora.

Yonas:

- Radarları yüzünden, diye cevap verdi.

Lora ağızı açık etrafına bakındı.

Hayretle,

- Şimdi sen bana bunların uçaklarla uçtuklarını söylemek istemiyorsun herhâlde değil mi, diye sordu.

Yonas gülmekten kendini alamadı.

- Saçma, bunlar doğuştan radarlı. Ses dalgaları yayıyorlar ve bu dalgalar bir cisme çarpacakları zaman geri dönüyor. Çok dikkatli dinlediğin zaman sen de büyük, boş bir salonda mı yoksa içi eşya dolu küçük bir odada mı bulunduğunu anlayabilirsin, diye açıklamaya çalıştı.

Lora gözlerini kapatıp konsantre olmaya çalıştı.

- Evet, ben de bir yarasanın ses dalgalarını duydum galiba, dedi.

Yonas itiraz etti.

- Hiç şansın yok. Bunu duyamazsın. Hayvanlar bizim duyamadığımız değişik sesleri duyabilirler. Mesela köpek düdüklerini sen duyamazsın.

Lora durmadan soruyordu.

- Yarasalar vampirlerle akraba mı gerçekten?

Yesi kendini tutamadı. Kahkaha atarak,

- Aman yahu Lora! Sen gerçekten çok fazla korku hikâyeleri okuyorsun galiba.

Yonas:

- Bir tür yarasa var ki onlara gerçekten vampir yara-

sa deniyor. Ama bunlar Avrupa'da yaşamıyorlar. Hem bunlar insanları değil inek ve koyunları ısırıyorlar. Ayrıca o kadar da kötü değil. Bizim için sinek ısırığı gibi bir şey. Daha fazla şey öğrenmek istiyorsanız büyükbabama sormamız lazım, diye açıklama ihtiyacı duydu.

Yonas'ın büyükbabası burada, hayvanat bahçesinde çalışıyordu. Bu nedenle Yonas da yaz tatillerinde ona yardım ediyor, aynı zamanda cep harçlığını çıkarıyordu. Lora büyükbabayı mutlaka tanımak istiyordu. Özellikle kurtlardan da sorumlu olduğunu öğrendikten sonra.

Fakat büyükbabanın ne kadar tuhaf olduğunu bilseydi bu kadar sevinmezdi herhâlde. Yaşlı adam onu kısık

gözlerle süzdü ve fısıldayarak,

- Kurtları mı görmek istiyorsunuz? O zaman çok kalmazsanız iyi olur çünkü birazdan çok kötü bir şey olacak, dedi.

Lora, sırtında bir ürperme hissetti. Hâlbuki kurtlar çok normal görünüyordu. Lora, Yonas'a,

- Ne demek istiyor, diye sordu.

Yonas düşünceliydi. Hemen anlatmaya başladı:

- Aşağı yukarı iki haftadır kurtlarımız tam saat altıda ulumaya başlıyorlar. Sanki ayı gökyüzünden indirmek istermiş gibi. Büyükbabam bunun bir işaret olduğunu söylüyor. Kurtların sebepsiz yere ulumaya başlaması bir felaket olacağına işarettir.

Gerçekten de kulenin saati tam altıyı çalınca önce biri, sonra diğeri, en sonunda da bütün kurt sürüsü başlarını yukarı kaldırarak ulumaya başladılar. Çok korkunç bir gürültüydü. Lora'ya bile fazla gelmişti.

Kurtların verdiği konser esnasında takım elbiseli bir adam koşarak geldi.

- Bu ulumaların sona ermesi gerektiği konusunu çok açık ifade ettiğimi zannediyordum. Kim çeker bunu? Böyle devam ederse bu hayvanları satmak zorunda kalacağız, diye bağırmaya başladı.

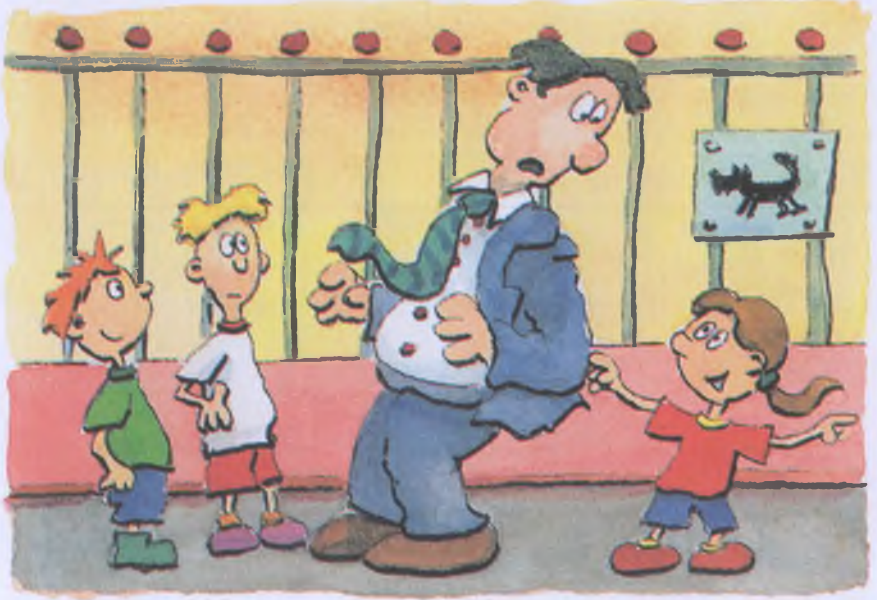
Yonas iki kardeşin kulağına eğilerek,

- Hayvanat bahçesinin müdürü, diye fısıldadı.

Yonas'ın büyükbabası sakın bir ses tonuyla,

- Bu hayvanlardan kurtulsanız bile kaderimizden kaçamayız, diye kehanette bulundu.

Müdür sinirlenmişti.

- Bu korku masallarınızdan bıktım. Yarın Münih Hayvanat Bahçesi'ni arayacağım. Belki onlar almak ister, diye bağırdı.

Lora öfkeli müdürün ceketine yapıştı.

- Bir dakika, diye bağırdı. Ben çok daha kolay bir çözüm buldum!

SORU: Sence Lora nasıl bir çözüm bulmuş olabilir?

2. OLAY

TEKERLEKLİ DEDEKTİF

Leo, ablası için küçük bir not eklediği kâğıdı bir zarfa koyarak üzerine “Roberta’ya” diye yazmıştı. Roberta iki gün önce yaz tatilinden dönmüştü. Leo çok sevinçliydi çünkü ev Roberta ile çok daha eğlenceliydi. Uzanarak zarfı giriş kapısının yanında duran komodine koydu. Elini çekerken normalde orada durmayan bir eşyaya eli takıldı. Daha kıpırdayamadan koyu renk bir cisim yanından uçarak yere çakıldı.

Leo:

- Olamaz, diye söylendi.

Büyük bir gürültüyle yere düşen şey ablasının çay fincanıydı. Roberta'nın kötü bir huyu vardı. Çay fincanını yarı dolu herhangi bir yerde bırakıp sonra da unutturdu. Leo kızgın bir ifadeyle,

- Bana kalsa hemen tatiline geri dönebilir, diye söylendi.

Binbir zahmetle cam kırıklarını ve çayı temizledi. Çok temiz olmamıştı ama daha iyisini yapamıyordu.

Leo arkadaşı Addi'nin yanına vardığında nefes nefeseydi.

- Geciktiğim için özür dilerim, dedi.

İki arkadaş hayyanat bahçesine gitmek üzere sözleşmişlerdi. Bütün yaz tatili boyunca polisiye hiçbir olay olmamıştı. Bu durumda, amatör dedektiflerimize başka işlerle oyalanmaktan ve incelenecek bir iş çıkıncaya kadar beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Addi ümidini kaybetmemişti.

- Er ya da geç yapacak bir şey çıkacaktır, dedi.

Leo da:

- Evet çünkü suç uyumaz, diye ekledi.

Bu güzel yaz gününde hayvanat bahçesine gitmek isteyen sadece bu iki arkadaş değildi. Giriş kapısında uzun bir kuyruk vardı. Kuyruğun sonuna katılmaktan başka yapacak bir şey yoktu. En sonunda gişeye ulaşmışlardı ama Leo hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla,

- Ben buraya giremem. Kapıdan sığamam, dedi.

Addi, arkadaşının ne demek istediğini hemen anlamıştı.

- Bekle, dedi ve gişedeki görevliye dönerek,

- Özür dilerim, tekerlekli sandalyeliler için başka bir giriş kapınız var mı? Yoksa arkadaşım giremez, dedi.

Gişedeki adam küçük penceresinden Leo'ya sıkıntılı bir bakış fırlattı ve,

- Başka bir girişimiz daha var ama kilitli. Birisinin açması gerekir ama görüyorsun ki benim vaktim yok, diye bıkkın bir ses tonuyla konuştu.

Aynı zamanda iki arkadaşın arkasındaki uzun kuyruğu gösterdi. Addi ve Leo birbirlerine baktılar. Onlar daha bir söz söylemeden bir kadın arkadaki kuyruktan gişeye doğru fırlayarak bağırmaya başladı:

- Çocuğu girişte böyle bırakacak değilsiniz herhâlde. Ya bu işle ilgilenecek bir arkadaşınıza bakarsınız ya da kendiniz kapıyı açarsınız. Hepimiz birkaç dakika daha bekleyebiliriz!

Sıradaki diğer insanlar da başlarıyla tasdik ettiler. Adam içini çekerek ayağa kalkıp gişeden dışarı çıktı. Sonra yakınlarda bulunan hayvan bakıcısına seslendi:

- Pola! Oğlana tekerlekli sandalye girişini açar mısın?

Pola içi çok ağır yem uvallarıyla dolu bir el arabasını itmeye çalışıyordu. Aynı zamanda kolunun altında birkaç karton hayvan yemi taşıyordu.

- Hemen ama önce bu eşyaları ahıra götürmem lazım, diye cevap verdi:

Gişedeki görevli:

- Birazdan değil, hemen, diye emretti.

- Yapamam görüyorsun.

Bir ağacın gölgesinde, elinde kahve fincanı olan diğer bir hayvan bakıcısı da:

- Yapamam, diye taklit etti.

Görevli öfkeden köpürmüştü. Elinde kahve fincanı olan bakıcıya dönerek,

- O zaman sen yap Fırank, diye bağırdı.

Fırank:

- Moladayım, diye itiraz etti.

Kuyrukta bekleyen insanlara bakan görevli:

- Yeter artık. Sen yapıyorsun Fırank. Anahtarın nerede olduğunu biliyorsun, dedi.

Fırank aşağılayıcı bir biçimde,

- Pola, o zaman daha sonra tavşan kafesini de sen temizlersin, diye bağırdı.

Pola:

- Tavşanlara karşı alerjim var. Bunu çok iyi biliyorsun, diye cevap verdi. Onların yanına gittiğim zaman egzama oluyorum.

- Hiçbir işe yaramıyorsun zaten.

Fırank bu sözleri kuyruğun en önünde duranların duyacağı bir ses tonuyla söylemişti. Söylenmeye devam etti:

- Yarım metrelik bir adamsın. Bu yüzden başkalarının dediklerini yapmalısın.

Fırank tekrar kendine doğru yere tükürdü. En sonunda Leo'yu diğer girişe götürmeye hazırды. Addi arkalarından gitti. Arkadaşını bu adamla yalnız bırakmak istemiyordu. Fırank onları giriş kapısından birkaç metre ilerideki demir parmaklıklı bir kapıya götürdü. Elindeki kahve fincanını duvarın üst tarafındaki bir çıkıntıya yerleştirdi. Aynı yerden anahtarı aldı.

- Evet, buradan girebilirsiniz ama şimdi gişeye gidip bilet almanız lazım. Bedava yok. Ben de gelip bakacağım, diye uyarmayı da unutmadı Fırank.

Kapıyı kapatarak elindeki anahtarı aldığı yere bıraktı. Sonra iki arkadaşına dönüp tehdit savurmayı da ihmal etmedi:

- Anahtarla ilgili kimseye tek söz söylemeyin sakın!

Leo ve Addi başlarını salladılar.

- Hayvanat bahçesi de bakıcılar kadar korkunç ise beni buraya bir daha kimse getiremez, diye fısıldadı Leo.

Fakat küçük hayvanat bahçesi çok güzeldi. Özellikle içinde dolaşmalarına izin verilen, keçilerin bulunduğu, etrafı çitlerle çevrili alan çok hoşlarına gitmişti. Orada kıvrık boynuzlu, büyük, siyah bir keçi vardı ki yetişkinlerin arkasını boynuzlamaktan büyük zevk alıyordu.

Ertesi gün Addi heyecanlı bir şekilde Leo'nun kapısına dayandı ve elindeki gazeteyi sallamaya başladı.

- Bunu okudun mu, diye sordu.

- Bir sürü sineği kovalamaya çalışır gibi gazeteyi sallarsan okuyamam, dedi Leo.

- Bu akşam hayvanat bahçesindeki hayvanlar kafeslerinden salıverilmiş. Çok tehlikeli olanlar hariç, diye özetledi haberi Addi.

Leo, içinde dedektiflik malzemeleri olan sırt çantasını kapıp tekerlekli sandalyesine taktı ve,

- Tam polisiye bir olay. Gel, olay yerine bir bakalım, dedi.

İki arkadaş yola koyuldular. Hayvanat bahçesine geldiklerinde bir grup insanla gişenin önünde duran iki polis gördüler. Polisler takım elbiseli bir adamla konuşuyorlardı.

- Bu, hayvanat bahçesinin müdürü galiba, diğerleri de çalışanlardır, dedi Addi.

Leo ise not defterini çıkarıyordu.

- Ben o garip gişe görevlisini ve hayvan bakıcısı Fırank'ı tanıdım.

Leo ise:

- Evet, arkada da Pola var. Görüyor musun? Şu anda çılgınlar gibi boğazını kaşıyor.

İki dedektif daha iyi duyabilmek için biraz daha yaklaştılar.

Polislerden biri aldığı notları okuyarak,

- Konuyu toparlayayım. Girişteki güvenlik kamerası dikkat çeken bir şey kaydetmemiş ve sınırdan da kimse tırmanamaz. Peki, bahçeye girmenin başka bir yolu var mı, diye sordu.

Leo birden parladı.

- Tekerlekli sandalye girişi!

Leo ve Addi, diğerlerinden önce küçük girişe gittiler.

Addi:

- Sandalyene çıkıp anahtara bakmam lazım, dedi. Sandalyeni duvara yaklaştırır mısınız? Ama dikkat et çünkü duvardaki kahverengi şeyle bluzumu kirletmek istemiyorum, derken aşağıdan pencereye kadar yayılmış bir lekeyi gösteriyordu.

Addi sandalyeye tırmandığında bir polis:

- Hiçbir şeyi ellemeyin! İzler silinmesin, diye bağırdı.

Addi aşağı inerken,

- Tabii ki biliyorum. Ben sadece anahtarın yerinde durup durmadığına bakmak istedim.

Müdür, polislere bakarak,

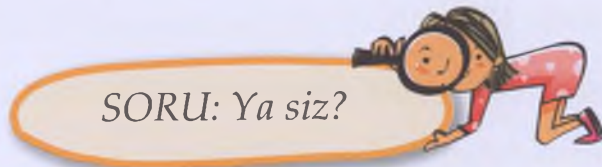
- Bize ne anlatmak istiyor bu çocuk, diye sordu.

Polis memuru:

- Bunu kontrol etmemiz lazım, dedi ve ayağı ile kırık bir fincanı kenara itti.

Addi ve Leo birbirlerine baktılar. Leo:

- Biz ne olduğunu biliyoruz, dedi.

3. OLAY

LAMA BİLMECESİ

Karo kahvaltuya oturur oturmaz,

- Gazetede lamalarla ilgili yeni bir haber var mı,
diye sordu.

Yaz tatili başladığından beri gazetelerde her gün yaramaz lamalarla ilgili değişik haberler yayınlanıyordu. Sanki ziyaretçilere karşıydılar çünkü şimdiye kadar hiç bu kadar çok kişiye tükürmemişlerdi. Karo konuyla ilgili bütün gazete başlıklarını kesmişti. Hayvanat bahçesi ile

ilgili haberler onu çok ilgilendiriyordu. Boş vakitlerini hep orada geçiriyordu. Karo'nun annesi gazetenin kenarından kızına gülüyordu.

- Al, bak bu başlığı senin için işaretledim, dedi.

Karo hevesle uzandı. Haber şu şekildeydi:

“Lamalar ziyaretçilere saldırdı. Hedefi tutturmak konusunda şöhretleri olan lamalar son haftanın tükürme rekorunu kırdılar. Hayvanat bahçesi müdürü, lamaların davranış bozukluğunu düzeltmesi için, bir hayvan psikoloğunu yardıma çağırdı.”

Karo:

- Bunu mutlaka görmeliyim, dedi.

Karo'nun kardeşi Oli, tam o sırada yatak kıyafetleriyle mutfağa gelmişti.

- Neyi görmem gerekiyor, diye sordu.

- Hayvan dadısının lamalarla nasıl çalıştığını görmeliyim. Sen de gelir misin?

- Hayır. Can sıkıntısından ölürüm.

Karo ona küçümser gibi baktı. Burnundan soluyordu.

Oli:

- Ne var ki, diye sordu. Ben sadece büyük balıkları seviyorum. Hayvan dadısı, bir orkayı⁽¹⁾ terbiye etse! İşte bu olay olurdu.

- Orka bir balık değil.

Karo, kardeşine balinaların memeli hayvanlar sınıfına girdiğini kaç defa anlatmıştı. Ama Oli zevksizdi nedense. Üstelik de o, hayvanat bahçesine bedava girebiliyordu. Çünkü müdürün oğlu Oli'nin arkadaşıydı.

Karo:

(1) orka: Bir balina türüdür. Diğer bir adı da katil balınadır.

- Ben gideyim o zaman, diye vedalaştı.

Acelesi vardı. Hayvanat bahçesinden, daha önce ısmarlamış olduğu, deve türlerini anlatan kitabını almak istiyordu. Ama kitap henüz gelmemiştir. Çok sinirlenmişti. Karo şimdi lamalara ne olmuş olabileceğini nasıl ortaya çıkaracaktı.

Karo hayvanat bahçesine geldiğinde fok balıklarının havuzunun kenarında, Fabyan, Mona ve Sıven ile oturan kardeşi ile kucaklaştı. Sıven ve Mona, Fabyan'ın kuzenleriydi. Tatilde onu ziyarete gelmişlerdi. Oli, Mona ile

sohbet ederken Fabyan ve Sıven fısıldaşıp neşe içinde gülüşüyorlardı. Fabyan gülmekten içtiği limonatayı az kalsın boğazına kaçırıyordu.

Karo kardeşine şaşkınlıkla sordu:

- Hani hayvanat bahçesine gelmek istemiyordun?

- Ne? Ha... evet, diye kekeledi. Ben sadece lamalara gitmek istemedim. Ama bugün dalgıçlar temizlik yapmak için köpek balığı havuzuna girecekler, diye ekledi.

Birden kıpkırmızı olmuştu.

Mona:

- Daha sonra da yunusları beslemeye gideceğiz, dedi.

Fabyan muzur bir gülümsemeye,

- Her gün olduğu gibi, dedi.

Oli, kendini savundu.

- Çok heyecan verici ama...

Sıven alaycı bir tavırla,

- Tamam anlaşıldı. İki birbirini buldu, dedi.

Mona sinirlenmişti.

- Sen sus bakalım! Saçma şakalar yapacaksan hiç

olmazsa ağzını kapat. Sakızını veya o her neyse görmeyelim, diye bağırdı.

Karo düşünceliydi. Oli'ye baktı. Son zamanlarda gerçekten çok sık hayvanat bahçesine geliyordu.

- Lamalara gidiyor muyuz, diye sordu Sıven.

Mona ve Oli başlarını iki yana salladılar. Ama Karo'ya ikinci defa sorması gerekmiyordu. Fabyan da geliyordu. Karo çok heyecanlıydı. Hayvan psikoloğu gelmiş miydi acaba?

Psikolog, Karo'nun onu soru bombardımanına tutmasından rahatsız değildi. Ama Sıven ve Fabyan'ın canını sıkılmıştı. Başka bir yere gittiler.

Karo çaresizce psikoloğa bakarak,

- Lamalar sadece birbirlerine tükürürler değil mi?

Hani güreştikleri zaman falan...

- Evet, doğru. Lamalar insanları hedef almazlar. Bunu sadece kendilerini tehlikede hissettikleri zaman yaparlar. Son zamanlarda hayvanları sinirlendiren ziyaretçiler oldu mu?

Karo omuzlarını silkti.

- Bildiğim kadarıyla, hayır.

Müdür Bay Fink gelişmeleri takip etmek için bizzat gelmişti.

- Problem neymiş? Buldunuz mu, diye sordu.

- Hayır. Burada olduğum sürece sakindiler, hiçbiri tükürmedi. Fakat dikkat çekici bir şey var ki kendi bahçeleri ile büyük develerin bahçeleri arasındaki ağaçlardan uzak duruyorlar.

Bay Fink, psikoloğun işaret ettiği istikamete doğru

düşünceli bir şekilde baktı. Ağaçlardan birinden hışırtılar geliyordu.

- Belki ağaçlar onlara yabancı olduğu için bu şekilde davranıyorlardır, dedi. Lamaların bahçesini geçenlerde genişlettik. Daha önce çit ile ağaçlar arasından bir yol geçiyordu. Şimdi sadece bir patika var.

- Ama bu lamaların insanlara saldırmasını açıklamaz, diye atıldı psikolog.

Tam bu sırada bir çığlık koptu:

- Ayyy! Deve bana tükürdü!

Hepsi birden oraya koştular. Büyükbabasıyla gezen küçük bir oğlan çocuğuna isabet etmişti.

Psikolog:

- Nerene geldi, diye sordu.

Küçük çocuk arkasını gösterdi. Psikolog o tarafa doğru baktı. Görünürde bir şey yoktu.

- Garip, dedi. Deve mide salgısını tükürmemiş. Bunu sadece çok öfkelendikleri zaman yaparlar ve çok kötü kokar, diye açıklamaya devam etti.

- Bu da...

Şimdi de büyükbaba ensesini tutmuş öfkeyle söyle-
niyordu.

Müdür öfkeli ihtiyarı yatıştırmaya çalışırken psiko-
log etrafına bakınıyordu. Develer, çitin yakınlarında hu-
zur içinde geviş getiriyorlardı ve bir şey karıştırıyormuş
gibi bir hâlleri yoktu.

Müdür iyice çileden çıkmıştı.

- Tükürme salgını başladı! Lamaların yoldan çıkması
yetmiyormuş gibi bir de develere bulaştı, diye söylenip
duruyordu.

Karo şaşkınlığını dile getirdi.

- Ben sadece lamaların tükürmekle ünlü olduklarını zannediyordum.

Psikolog:

- Evet, doğru ama bazı durumlarda develer de tükürür. Savaşlarda veya çok öfkelendiklerinde tükürürler.

Şak! İşte bir kurban daha... Bu sefer müdüre isabet etmişti. Tuhaf, hayvanlar sadece kimsenin bakmadığı zamanlarda tükürüyorlardı.

- Alabilir miyim?

Karo cevap beklemeden müdürün yanağındaki tükürüğü alıp incelemeye başladı. Hatta kokladı. Beyaz, yapışkan madde kokmuyordu. Karo'ya bir şey hatırlıyordu. Ama ne?

Oli, Mona ile oradan geçerken ablasını gördü.

- Deve tükürüğünü mü kokluyorsun? Ne iğrenç, diye bağırdı.

Karo tam cevap verecekti ki gözü Oli'nin elinde tuttuğu bir kâğıt parçasına takıldı.

Karo:

- Kâğıt, evet. Bunlar tükürük değil, yumuşatılmış kâğıt topları, diye bağırdı.

Oli, elini hemen arkasına sakladı. Fakat yeterince çevik davranamamıştı. Karo, kâğıdın üzerinde yazan birkaç sayıyı ve “M” harfini görebilmişti. Düşünceli bir hâlde yüzünü buruşturdu. Oli'nin yüzü domates gibi kıpkırmızıydı. Mona da aynı durumdaydı.

Bu arada Fabyan ve Sıven ellerindeki yarı dolu şişeden kamaşla limonata içerek sallana sallana yanlarına geliyorlardı.

- Burada neler oluyor? Toplantı mı yapıyorsunuz, diye bağırdılar.

Karo gözlerini kocaman açarak ikisine baktı. Her şey açıkça belliydi.

Müdür, Karo'ya,

- Sen, bu kadar zamandır, birisinin kâğıt parçalarını yumuşatarak tükürdüğünü mü söylemek istiyorsun, diye sordu. Bu inanılmazdı.

Psikolog:

- Terbiyeye ihtiyacı olanlar dört ayaklı dostlarımız değil, diye güldü.

Karo gülerek,

- Hayır, iki ayaklılar, dedi. Onların dersini de müdürümüz Bay Fink verecek, diye sözünü tamamladı.

SORU: Karo ne demek istiyor?

4. OLAY

YILANLAR NEREDE?

- Manfred kamerayı içeride çalıştırır mısınız? Bu kadar kötü ışıkta mümkün olduğu kadar çok malzemeye ihtiyacım var.

Jan bakakalmıştı. Teraryumda⁽²⁾ akşam yapılacak tören için zaten çok heyecanlıydı. Burada bir de kamera ekibi vardı. Jan ileride hayvanlarla ilgili muhabirlik yapmak istediği için, şu anda kameraya gülümseyen genç bayanın yanına dikkatlice sokuldu.

- Merhaba, baylar, bayanlar! Bu akşam teraryumda yapılacak olan töreni izleyeceğiz. Bugün yarasalar, kertenkeleler, hamam böcekleri yani gece yaşayan hayvanlar programda yer alıyor. Evet, doğru duydunuz hamam böcekleri. Hiçbirimizin mutfağımızda dolaşmasını istemediği hayvancıklar.

Profesyonelce gülererek konuşmasına devam etti:

- Teraryum, kapılarını senede iki kere akşam ziya-

(2) teraryum: Bazı bitki ve hayvan türlerinin barındığı, özel ısı, nem ve ortamı oluşturulmuş camedânli yerler.

retçilere açıyor. Bu nedenle burada çok sayıda hayvan dostu bir araya geliyor.

Jan hayranlıkla seyrederken mikrofon kendisine uzatıldı.

- Sen kimsin?

Jan bu soru karşısında kendisini toparlayarak kameraya güldü.

- Merhaba, benim adım Jan. Buradayım çünkü mutlaka bir geko⁽³⁾ sevmek istiyorum, dedi.

Muhabir mikrofonu çekerek Jan'a gülümsedi.

(3) geko: Değişik ortamlarda yaşayabilen kertenkele türünde bir hayvan.

Muhabir:

- Benim adım Lisa, diye kendini tanıttı. Çok güzel konuştun, aferin. Bu akşam senin rehberliğinde gezebilir miyiz?

Jan:

- Çok seviniyorum, dedi. Ben zaten muhabir olmak istiyordum.

Lisa:

- Bu çok harika oldu, dedi ve elini sıkarak,
- Takıma hoş geldin meslektaşım, diye güldü.

Jan alev alev yanıyordu ama kameraman dışarıdan birkaç görüntü almak için kamerayı açtığında bütün heyecanı uçup gitti.

Lisa sadece çok kibar değil, aynı zamanda işini çok iyi bilen bir muhabirdi.

- Teraryumun var mı, diye sordu Lisa.

Jan başını iki yana salladı.

- Hayır, maalesef. Benim istediğim hayvanların evde tutulmasına izin yok. Annem bu tür hayvanların yumurtalarını alıp çok pahalıya satan sahtekârlar olduğunu anlattı.

Lisa başını salladı.

- Evet, mesela büyük yılanlarda da durum böyle. Derilerinden çanta yapılıyor. Bu da yasak. Yetişkin bir boğa veya piton yılanını saklamak çok zor olduğu için genellikle yavruları çalıyorlar.

Jan sarsıldı.

- Zavallılar, herhâlde çok korkuyorlardır, diyecekti ki teraryumun kapıları açıldı.

Kalabalıkta Jan, kamera ekibini kaybetti. Birçok insan itişip kakışarak binaya girmeye çalışıyordu.

Arkadan gelen bir ses:

- Yeter ama artık. Sekiz avro giriş ücretini yatırım olarak kabul et, diye bağıyordu.

Diğer bir ses:

- Sürüngeleleri seyretmemizin para kazanmakla ne ilgisi var, diye tısladı.

Jan arkasına döndü ve ayağı takıldı. Yine de arkasındaki çifte bir bakış fırlatabildi.

Erkek iri yarıydı ve palyaço ayakkabıları vardı. Kadın ise kısa boylu ve öyle zayıftı ki çantası kendinden daha büyüktü.

- Dikkat et çocuk!

Bu ses ön taraftan gelmişti. Jan son anda önündeki kızın sırt çantasına asılarak hızını kesebilmişti. Kızın yanındaki arkadaşı, Jan'ı tutup kaldırdı ve bu arada eldivenleri yere düştü. Jan yere eğildi. Loş ışıktaki koyu renk eşyaları görmek zordu. Sonunda içeriye girmişlerdi. İçerisi nemli ve sıcaktı.

Genç kız, Jan'a,

- İyi misin, diye sordu ve sırt çantasına uzandı.

- Baksana Rob, ufaklığın yüzü bembeyaz. Biraz çay ister misin?

Jan teşekkür edip reddetmeden önce kızın arkadaşı araya girip çay termosunu alelacele geri çekti. Çok garip bir ses çıktı.

- Sakin ol, Maren. Bu kadarcık bir tökezleme çocuğu yere sermez herhâlde, dedi Rob.

Jan başını salladı. Burası çay içmek için fazla sıcaktı. Jan, Lisa ve ekibini bulur bulmaz gecenin yıldızı oldu. Kamera sürekli onu çekiyordu. Hatta yaralarının bulunduğu mahzene bile girmişti. Hamam böceklerinin camı açıldığında da en öndeydi.

Lisa büyük bir böceği göstererek,

- Bu dev bir hamam böceği mi?

Bakıcı güldü.

- Bizim örneklerimiz normalden epey büyük. Ama aslında büyüklük önemli değil. Bir kere yuva yaptılar mı

çok geç demektir. Hamam böcekleri çok dayanıklıdır. Her şeyi atlatırlar.

Daha sonra gekonun yanına gittiler. Jan onu okşama zevkini tattı.

Yılanların olduğu teraryuma geldiklerinde Maren:

- Nasıl bir duyguydu, diye sordu.

Bu arada Rob diz çökerek karanlıkta termos ile meşgul olmaya başladı. Siyah renkli kıyafetiyle pek görünmüyordu. Jan anlatmaya başladı.

- Üstü kürk gibi yumuşak. Onun dışında sıcak ve kuru.

Maren ürperdi.

- Benim tüylerim diken diken olurdu herhâlde.

Büyük ayaklı iri adam lafa karıştı.

- Saçma, dedi.

Kimsenin görüşünü engellemek için epey geride duruyordu. Devam etti:

- Gekolar zararsız. Ama sakın buradaki yılanları okşama. Bunlar kesin zehirli, dedi.

Epey önde duran karısını görüp bağırdı:

- Yılanlara dokunma. Seni bu akşam hastaneye götürmek zorunda kalmayayım.

Yılan bakıcısı:

- Panik yapmayın. Bunlar boğa yılanları ve bütün büyük yılanlar gibi avını boğarak öldürür. Zehirli değiller.

Ön tarafta aniden bir karmaşa meydana geldi. Herkes yere bakıp korkuyla geri çekilmeye başladı. Yerde amaçsızca ortalıkta dolaşan bir sürü hamam böceği belirmişti.

Manred, kamerasını omzuna alıp sağa sola çevirip durdu. Bakıcılar küçük hayvanları hızla toplayıp yerlerine yerleştirdiler. Hamam böceği teraryumu kilitlendi. Kaçaklar camın arkasındaydı artık.

Her şey normale dönmüştü ki aniden bir ses duyuldu:

- Kimse yerinden kıpırdamasın. Bebekler kayboldu!

Gerçekten de yılan yavrularından üçü kaybolmuştu. Sonunda polis de geldi. Bütün ziyaretçilerin üzeri arandı fakat yılanlar ortada yoktu. Ziyaretçiler gitmeden önce adreslerini bırakmak zorunda kaldılar. Komiser:

- Yılanlar kaçmış olabilir mi, diye sordu.

Bakıcılar omuz silkti. Olabilirdi aslında. Herkes hamam böceklerini yakalamakla meşguldü. Neyse ki şimdi hepsi yerlerindeydi. Kuşkuyla birbirlerine bakıyorlardı. Bir tarafta kahverengi olanlar, diğer tarafta daha küçük ve gri olanlar.

Jan'ın aklına aniden bir fikir geldi. Lisa'ya,

- Kamera çekimlerinize bakabilir miyim, diye sordu.

Birkaç dakika sonra, ekiple birlikte, alıcıların bulunduğu otobüste oturmuş monitöre bakıyorlardı.

Lisa hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla,

- Bu da ne, diye sordu. Manred, ben hamam böceklerini çektiğini zannetmiştim, dedi.

Karanlık ekranda neredeyse hiçbir şey görünmüyordu.

Jan:

- Geri sarar mısın, dedi.

Yılanların teraryumu görünüyordu. Bir sürü yavru yılan iç içe girmiş, daha sonra havalanıp kaybolmuşlardı.

Arkasından da sanki birisi gevşek bir vida sıkarmış gibi bir ses duyuldu.

Jan heyecanla,

- Hey, diye bağırdı. Yılanları kimin, nasıl kaçırdığını biliyorum, dedi.

Bu gerçekten hain bir sihirbazlık numarasıydı.

SORU: Jan, hangi ipuçlarını birleştirdi?

5. OLAY

UZMANLAR

- Bu böyle devam ederse hemen buraya taşınabilirsin.

Bay Ede, Nanni'ye gülümsedi ve şapkasını çıkararak eliyle terini sildi. Sonra da Nanni'nin oturup ev ödevi yaptığı sıraya bırakıverdi kendini. Aslında ev ödevi yapmıyordu, üzerinde düşünüyordu. Öğretmenleri bir sonraki haftaya küçük bir tatil hikâyesi istemişti öğrencilerden. Nanni ne yazacağını bilmediği için, hayvanat bahçesinde kuşların bulunduğu bölümde oturmuş düşünüyordu.

Genelde burada oturup annesinin işinin bitmesini bekliyordu. Nanni'nin annesi maymunların bakıcısıydı. Hatta geçen sene evlerinde küçük bir maymun bile

vardı. İlk haftalarda annesi gün boyunca onu yanında dolaştırıyordu. Çünkü maymunun annesi ufaklığı kabul etmemiştir. Bu nedenle gönüllü bir annenin ona sahip çıkması gerekiyordu. Nanni'nin annesi küçük maymuncuğu bir örtüyle beline bağlarken açıklama gereği duydu:

- Aslında maymun bebekler annelerinin tüyelerine tutunabilirler ama benim kürküm olmadığı için ona yardımcı olmam gerekiyor.

Nanni gülmekten kırılmıştı. Küçük maymun da ona karşılık verdi. Belki de ona öyle gelmişti.

Bu haber sınıfta bomba etkisi yarattı. Herkes Nanni'yi evde ziyaret etmek istiyordu. Bu nedenle bu sene de çok özel bir şey bulmalıydı. Arkadaşları ondan bunu beklerdi.

Bu arada bir papağan ıglık atarak geldi. Nanni ve Bay Ede'nin yanına kondu, başını yana eğdi.

Nanni:

- Yavrusunu yanında taşıyan bir kuş var mı, diye sordu.

Bay Ede başını iki yana salladı.

- Hayır, öyle olsa uçarken dengesini kaybederdi. Bu nedenle yumurta bırakıyorlar. Memeliler gibi canlı taşımıyorlar, diye cevap verdi.

Nanni:

- Ben de uçmak isterdim, diye sızlandı.

Bay Ede:

- Çok ağırsın. Hem de kuşlarda olduğu gibi kemiklerin hava dolu değil.

Nanni itiraz etti.

- Ben sinek kuşuyum!

Bay Ede, ona hep “cüce sinek kuşu” diye seslenirdi. Sinek kuşu dünyadaki en küçük kuş çeşidiydi ve 6 cm büyüklüğünde, 2 gram ağırlığındaydı.

Bay Ede, eşine de küçük güvercinim diye hitab ederdi. Nanni her seferinde gülüyordu çünkü eşi kendisinden daha uzundu. Bay Ede, Nanni'ye annesini beklerken heyecanlı hikâyeler anlatırdı. Geçen hafta penguenler hakkında sohbet etmişlerdi. Penguenler artık uçamıyorlardı çünkü buldukları ortama uyum sağlamışlardı.

Bay Ede parlayan gözlerle,

- Buna karşılık şimdi suyun altında uçuyorlar, diye anlattı.

Birçok yaratık zamanla değişti. Bir balinanın iskeleti kıkırdaktan oluşur, bu nedenle gerçek kemiklerden oluşan balıklarınkinden daha hafiftir. Balinanın dişleri çenede sabit değildir, arka arkaya birçok sıradan oluşur ve sürekli yenilenir. Bay Ede geçen gün kuşların da gerçek anlamda dişleri olmadığından bahsetmişti.

- Boynuzdan meydana gelen gagalarının üzerinde küçük çentiklerden başka bir şey yok. Sadece güvercin ve kazların kemikten meydana gelen gagaları vardır. Bu gagayla da sağlam bir şekilde ısırabilirler, diye anlatmaya devam etti.

Bay Ede gülmeye başladı. Nanni de dünkü olayı düşününce gülmeye başlamıştı. Hayvanat bahçesinde küçük bir göl vardı. Orada kazlar, ördekler ve kuğular tembellik yaparlardı. Hayvanat bahçesinde yeni çalışmaya başlayan Sitefan tam da orada, öğlen tatilinde hok-

kabazlık çalışmak istemişti. Ördekler korkarak kaçtılar. Kazlar önce Sitefan'ın toplarına doğru ilerlediler, sonra Sitefan'ın kendisine yöneldiler. Gagalarını açarak onu solgun bacaklarından yakaladılar. Sitefan nasıl koşmuştu ama! Nanni gülme krizine girmemek için kendini çok zorladı. Onu utandırmak istemiyordu. Sitefan çok tatlı bir oğlandı.

Müdür onu, bodrumda karışık duran sergi eşyalarını düzene soksun diye yaz tatili için işe almıştı. Sitefan biyoloji okuyordu. Aslında belki de Nanni de biyoloji okuyacaktı.

Kışın, kuşlar dışarıdaki büyük kafeste değil de içeride olduklarında Nanni bodrumda çok vakit geçiriyordu. Orada iskeletleri, tüyleri, yumurta kabuklarını ve doldurulmuş hayvanları inceliyordu.

Nanni'nin annesi köşeden dönerken,

- Hayatım burada mısın? Sitefan'a bir saat kadar gruplandırmada yardım edeceğime söz verdim. Sen de katılmak ister misin, diye gülümsedi.

Nanni yerinden fırladı.

- Tabii ki isterim.

Sorulur muydu hiç. Nanni ileride belki de biyoloji değil de arkeoloji okuyacaktı. Çok güzel olurdu. Bütün gün kazı yapıp mutlaka çok önemli şeyler bulurdu. Mesela üzeri örtülmüş şehirler veya uçan dinazorun kemikleri gibi.

Sevinçle annesinin yanında bodrumun merdivenlerini inmeye başladı.

Aşağıdan sızlanmalar duyuluyordu:

- Aman Allah'ım, bu ne karışıklık!

Sitefan başını sallayarak ilk rafın önünde duruyordu.

Nanni'nin annesi neşeyle,

- Üzülme, yardım ekibi geldi, diye seslendi.

Sitefan onlara el salladı.

- Siz kurtarıcımsınız!

Nanni bunu biraz abartılı buldu ama yine de gururluydu.

- Burası, sanki birisi yıllardır mümkün olabilecek her şeyi toplamış, sonra da bir yere tıkmış gibi görünüyor. Şunlara bir bakın, diye söylendi Sitefan.

Sitefan'ın sağ elinde devasa bir yumurta vardı. En az 15 santim büyüklüğündeydi. Öbür elinde ise çok küçük, alt çenesi eksik bir kafatası görmüştü. Sadece iki tane azı dişi görünüyordu.

Nanni:

- Bir deve kuşunun yumurtası, diye haykırdı ve ellerini açtı.

Fakat Sitefan hayvanın kafatasını ona uzatarak,

- Bana kızma, diye özür diledi. Ama bu yumurta, koleksiyondaki sağlam olan son örnek. Kuş kafasını ileriye koyar mısın?

Nanni başını salladı ve kafayı diğer zarar görmüş parçaların bulunduğu masaya dikkatlice yerleştirdi. Ortası yarılmış uzun bir kemik, birkaç mavimsi yumurta kabuğu ve kuyruğu eksik olan bir denizatı vardı.

Sitefan:

- Denizatı belki akvaryumdan gelmiştir. Aynı şekilde şuradaki balina dişleri de öyle. Balina kendine takma diş yaptırmıştır herhâlde, diye yorum yaptı.

Nanni her şeyi inceliyordu. Sitefan büyük kemiklerin yanına küçük kemikler koyuyordu.

Sitefan:

- Bütün bunları sınıflandırıp üzerini doğru kodlamak için yıllara ihtiyacım var herhâlde, diye sızlandı ve,

- Birçok şey görüldüğünden daha eski olmalı mesela şuradaki büyük kemik. Görüyor musun? Sözde üç aylık ama içi delik deşik. Bu kadar çabuk kırılmasına şaşmamalı, dedi.

Nanni'nin annesi birkaç parça eşyayı sandığa koymuştu.

Gülerek,

- Burada bir sürü maymun var. Benim bildiğim konu, dedi.

Sitefan rahatlamıştı. Gülümsedi.

- Sizin yardımınızla hiç değilse sergi için bir ya da iki parça ilginç eşyayı birleştirebilirim. Tatilden sonra profesörüme bir şeyler sunmalıyım. Yoksa not alamam.

Nanni başını salladı. Onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Sonuçta sınıfa hangi tatil hikâyesini sunacağına o da karar vermemişti henüz.

Fakat birden gözü, üzeri tüylü kemik, balina dişleri ve alt çenesi olmayan küçük kafaya takıldı. Artık ne yazacağını biliyordu. Çok acil, yardıma ihtiyacı olan biyoloji öğrencisi hakkında yazacaktı.

SORU: Nanni ne demek istiyor?

6. OLAY
SİNİR BOZUCU ADAM

Bayan Hünşın, kızları Lena ve Emma ile onların arkadaşları Melli ve Fine'nin ortasında durmuş elindeki programı okuyordu. Üzerinde Farhazen Hayvanat Bahçesi yazıyordu.

- Aslanlar 12.25'te beslenecek. Bunu mutlaka seyretmemiz lazım.

Lena planı alıp kendisi bakmaya başladı.

- Pekâlâ, ben mutlaka küçük fil yavrusunu yıkanırken seyretmek istiyorum. Saat 12.15'te, dedi.

Melli de plana bir göz atıp,

- Fine ve ben de oyun saatinde maymunları seyretmek istiyoruz. Saat 12.05'te. Çok yakın olmalarına rağmen başaramayız, dedi.

Lena diğerlerine baktı.

- Ne yapacağız şimdi?

Bayan Hünşin'in bir fikri vardı.

- Bence ayrılalım. Herkes ne istiyorsa onu seyredebilir. Bir saat sonra da dondurma yemek üzere kafede buluşuruz. Ne dersiniz, diye sordu.

Bu fikir herkesin hoşuna gitmişti. Bayan Hünşin aslanlara, Emma ve Fine maymunlara, Lena ve Melli de büyük bir zevk içinde fillerin yanına doğru yola koyuldular.

- Aslan ve maymunları her zaman görebiliriz ama bu kadar küçük bir yavru fil ender görülür, dedi Lena.

- Haklısın. Ağabeyim geçen hafta kendi sınıfıyla birlikte buradaydı ve bütün akşam boyunca sadece yavru filden bahsetti. Gerçekten çok tatlı olmalı.

İki arkadaş tam zamanında gitmişlerdi. Ön taraftan iyi bir yer buldular. Lena gülerek,

- Yalnız ıslanmamak için dikkat etmeliyiz, dedi.

Melli'nin yanında duran bir adam aniden bağırmaya başladı:

- Hey, ne zaman başlıyor? Bütün gün vaktimiz yok.

Melli saatine baktı.

- Daha sadece bir dakika gecikti, dedi hafif bir ses tonuyla.

Adam orali olmamıştı.

Melli, Lena'ya dönerek,

- Bu adam ne kadar sabırsız. Hâlbuki kot ceketinin kolundaki armada "Hayvan Dostu" yazıyor, diye fısıldadı.

Lena adamı daha iyi görebilmek için Melli'ye doğru baktı.

- Tuhaf bir adam. Kırmızı şapka, yeşil güneş gözlüğü. Bir palyaçoya benziyor. Hâlbuki burası sirk değil, hayvanat bahçesi.

Melli kıkırdadı.

Adam tekrar bağırdı ve alkışlamaya başladı.

- Hele şükür!

Diğer seyirciler de ona katıldı. Çünkü tam o sırada bakıcılar dev bir küveti fillere doğru götürüyorlardı.

Küçük bir fil, annesinin bacakları arasından çıkıp öne doğru yürüdü. Sevinçle küvetin içine atladı.

Melli'nin yanındaki garip adam:

- Hurraaa, sonunda yıkanıyor, diye bağırıp şapkasını sallamaya başladı.

Melli'nin canı sıkılmıştı. Adamdan bir adım uzaklaştı. Kolu kafasına çarpacak diye korkmuştu. Fil hortumunu kaldırmış üzerine su fişkırtıyordu. O kadar komikti ki Melli adamı neredeyse unutmuştu.

Adam:

- Hey, fil! Hoşuna gidiyor değil mi, diye bağırdı.

Fil tepki vermedi ve suyun içinde azmaya devam etti.

Adam kırmızı şapkasını sallamaya devam ediyordu.

- Hey fil, bizi de ıslatsana!

Adam neredeyse koluyla Melli'ye çarpacaktı. Melli tam şikâyet edecekti ki arkadan bir erkek sesi:

- Yeter artık. Tantana yapmayı bırakın, diye seslendi.

Arkadan başka bir ses tasdik etti:

- Evet, bence de. Biz fili seyretmeye geldik, sizi değil.

Lena etrafına baktığında kırmızı şapkalı adama öfkeyle bakan birçok seyirci gördü. Adam sadece omuzlarını silkti.

Sonra Melli'ye dönerek,

- Saat kaç, diye sordu.

Melli:

- Tam 12.28 diye cevap verdi.

Adam memnun bir ifadeyle başını sallayıp seyircilerin arasından çıkışa doğru yürüdü.

Melli rahatlamıştı.

- Ohh, neyse ki adamdan kurtulduk, dedi.

Banyo sefasının zevkine varmaya engel yoktu artık.

Melli ve Lena kafeye geldiklerinde diğerk üçü onları bekliyordu. Hepsi birer dondurma ısmarlayıp gördüklerini anlatmaya başladılar.

Melli ve Lena kırmızı şapkalı adamdan bahsettiklerinde Emma sözlerini keserek,

- O bizde de vardı. Tam ön taraftan güzel bir yer bulmuştuk, bu adam gelip yanımızdaki kadınla aramıza

sıkıştı. Fine neredeyse duvara yapıştı, kadının da sinirleri bozuldu. Ayrıca sürekli bağırip durdu, diye anlattı.

Melli çok heyecanlanmıştı.

- Evet, bizde de aynı şeyi yaptı. Sürekli elindeki şapkasını salladı. Başıma vurmasın diye dikkat edip durdum.

Lena dondurmasıyla oynuyordu. Bu adamı hatırlamak iştahını kaçırmıştı sanki. Kendi kendine söylenerek,

- Kolunda hayvan dostu diye arma vardı ama o adam hayvanları sevemez. En azından hayvanlar onu sevmez, dedi.

Emma da tasdik etti:

- Evet, garip bir arma vardı kolunda. Tam benim gözümün dibindeydi.

Bayan Hünşin da dayanamadı, lafa karıştı:

- Bu ne biçim iş! Aslanların beslenmesinde de vardı. Neyse ki ondan biraz uzakta duruyordum. Ama kolundaki armayı ben de gördüm. Tabii ki sürekli salladığı kırmızı şapkasını da.

Melli yüzünü buruşturdu.

- Herkes onu görsün diye herhâlde.

Bayan Hünşın:

- Eh, bu tür insanlar vardır. Bunlar sürekli göz önünde olmak isterler. Ama onların zevkimizi kaçırmalarına izin vermemeliyiz. Hadi, erimeden dondurmanızı yiyin, dedi.

Tam dondurmalarını yemeye başlayacaklardı ki yandaki yaşlı kadının çığlığını duydular:

- Yardım edin! El çantam çalınmış. Biraz önceye kadar sandalyede asılıydı.

Kadının yanında oturan adam eğilip yere baktı ama yerde bir şey yoktu.

Üzgün bir ifadeyle,

- Başka bir yerde unutmuş olabilir misin, diye sordu.

Kadın masanın üzerinde duran dijital kamerayı göstererek,

- Hayır, olamaz. Biraz önce çantamdan kamerayı alıp sana verdim, dedi.

Lena etrafına bakınarak yaşlı kadına,

- Burada da bir şey yok, dedi.

Kadının kocası kafede otururken çektikleri resimleri incelemeye başladı. Belki bir şey yakalayabilirdi.

Dört kız arkadaş:

- Biz de bakabilir miyiz, diye sordular.

Ne de olsa polisiye hikâyelere hayrandılar ve suçlu takip etmek konusunda bilgileri vardı.

Elinde fotoğraf makinesini tutan adam, kızlara,

- Siz gelmeden önce ve hırsızlık olayı gündeme gel-

meden bizim yakınımızda iki adam ve bir kadın oturuyordu, diye anlattı.

Fine heyecanla,

- Bu adam, o sinir bozucu adam, diye bağırdı.

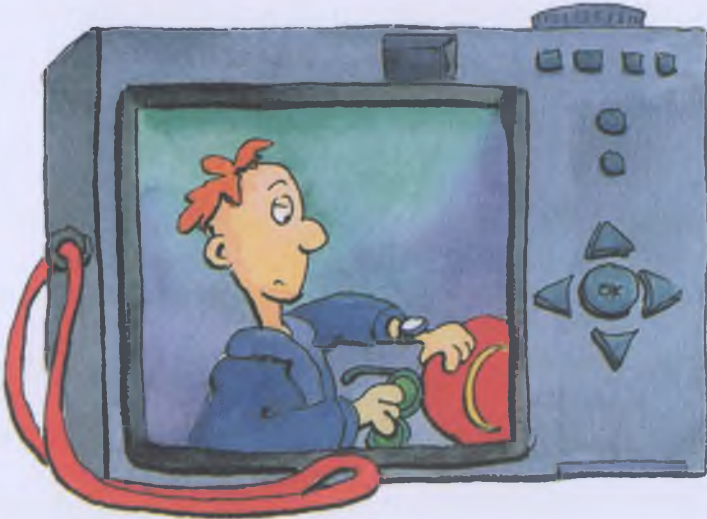
Resimde iki kere gördüğü adamı gösteriyordu.

- Şapkası ve gözlüğü yok ama elinde duruyor.

Kesinlikle o yapmıştır, diye devam etti.

Melli de tasdik edercesine başını salladı.

- Evet, ondan beklenir. Baksana nasıl duruyor ve diğer faaliyetlere de katılabilmek için saatine bakıp duruyor, diyerek fotoğrafı gösteriyordu.

Lena, adama,

- Ne zamandır burada oturuyorsunuz, diye sordu.
- Geldiğimizde on ikiye on vardı. Aslında aslanların

beslenmesine gidecektik ama canımız pasta yemek istedi.

Kadın:

- Evet, aynen öyle oldu, diye tasdik etti. Aslanların beslenmesi başladığında saatime baktım ve çantama koydum. Yani o saatte çantam buradaydı.

Fine hayal kırıklığına uğramıştı.

- O zaman sinir bozucu adam olamaz. Aslanların beslenmesi başlamadan önce buradaydı demek. Çünkü ondan sonra hepimiz onu gördük.

Emma:

- Evet, yerini bize belli etmek için öyle davrandı.

Mükemmel bir plan.

Lena itiraz etti:

- Hayır, tam mükemmel değil. Dikkatinizi çekmedi mi? Fotoğraftaki adamın kolunda saat var ama o garip arma yok.

Melli fotoğrafa yeniden baktı.

- Evet, doğru ama ne ilgisi olduğunu anlayamadım,
dedi.

SORU: Sen anladın mı?

7. OLAY

PARAYI KİM ALDI?

Til hayal kırıklığına uğramıştı. Arkadaşı Sando'ya bakakaldı.

- Saçlarına ne oldu, diye haykırdı.

Sando yerli yerinde duran düz saçlarını okşayarak,

- Hiçbir şey, dedi.

Zafer kazanmış gibi gülüyordu.

- Ama kazağını çıkardın ve normalde saçların karmakarışık olurdu.

Sando omuz silkti.

- Eh, buna fizik derler. Kazağı çıkarırken saçlarım

elektrik yükleniyor. Ondan sonra hepsi ayağa kalkıyor ve sana gülecek bir konu çıkıyor. Fakat şu anda saçlarım ıslak. Bu durumda kolayca elektrik yüklenemiyor ve hiçbir şey olmuyor.

- Tüh yazık, çok komik oluyordu. Saçların neden ıslak?

- Tavşanların yuvasını temizlerken çok sıcakladım ve başıma hortum tuttum.

- Bu, su israfı. Bulutlara baksana, dedi.

Kararmaya başlayan bulutları gösteriyordu.

- Evet, haklısın.

Til elindeki tırmığı ahıra koyduktan sonra,

- Gel, bugünlük işi bitirelim, dedi.

Sando ve Til boş zamanlarında, Sando'nun amcası Bay Tirlib'in yönettiği hayvanat bahçesinde yardım amacıyla çalışıyorlardı. Genellikle tehlikesiz hayvanların kafeslerine girmelerine izin vardı.

Ama geçenlerde kaplanlardan birinin dişi çekileceği zaman operasyonu izleyebilmişlerdi. Hatta veteriner

uyuşturulan hayvanı tutmalarına bile izin vermişti. Yavru devenin doğumunda da hazır bulunabilmişlerdi.

Yavru deve hayvanat bahçesinde günün olayıydı. Sando'nun amcası kamera ekibini çağırarak doğumu kameraya aldırmaya karar vermişti. Bu olay bütün haber kanallarında haber olarak yayınlandı. O günden beri hayvanat bahçesi ziyaretçi akınına uğradı.

Geçenlerde Bay Tirlib:

- Yine para kazanmaya başlamamız iyi oldu. Böylelikle yakında maymun evine tadilat yapabiliriz, demişti.

Gişeden çıkan Sando'nun amcası karşılarından geliyordu.

- Merhaba, çocuklar. Haydi mesaiyi bitirelim artık. Toplantı odasına gidelim. Size limonata ve pasta ikram edeceğim. Bugün gelir konusunda bir rekor kırdık. Ben de arkanızdan geliyorum. Yağmur yağmaya başlayacak. Acele edin ıslanmayalım, dedi.

Toplantı odasına hayvanat bahçesinde çalışan herkes gelebiliyordu. Gişenin tam karşısındaydı.

Sando:

- Toplantı odasına gitmeden önce Fıranka teyze geldi mi diye köşeye kadar gidip bir bakayım, dedi.

Sando'nun teyzesi zaman zaman onu ziyarete geliyordu. Evin arkasında oturup küçük çatının altında kitap okuyordu.

Sando köşeden bakıp korkuyla geri kaçtı. Arkadaşını çağırarak,

- Çok korktum. Şuna bir bak, dedi.

Til dikkatlice köşeden baktı ve irkilerek geri kaçtı.

- Orada birisi duruyormuş gibi sanki, dedi.

Til, çamaşır ipinde, evin duvarına yakın bir yerde asılı olan bir yağmurluğu gösteriyordu. Altında ise lastik çizmeler vardı. İkisi birden insan gibi duruyordu.

Sando:

- Fıranka teyze gelmemiş. Hadi toplantı odasına gidelim, yağmur hızlanıyor, dedi.

Gökten iri iri yağmur damlaları düşüyordu. Neyse ki bütün evi çevreleyen çatının çıkıntısı onları yağmurdan koruyordu. İki arkadaş salona ilk gelenlerdi. Odaya gi-

rerken yağmur bardaktan boşanır gibi yağmaya başladı.

Til aniden bağırmaya başladı:

- Plastik çizmeler yağmurun ortasında kaldı. Onları içeri almamız lazım.

Sando:

- Boş ver, kalsın. Nasıl olsa çok geç artık.

Aradan çok geçmedi. Hayvan bakıcıları Peta, Nilis ve Ferdinand arka arkaya hızla odaya daldılar.

Peta:

- Off ya, bu yağmurlukların doğru dürüst bir kapüşonları bile yok. Kim böyle bir şey icat eder, diye köpürdü.

Ferdinand, çizmelerini çıkarırken,

- Evet, kapüşonlu ceketlere ihtiyacımız var, dedi.

Nilis ise:

- Yeni yağmurluk alıncaya kadar daha çok para kazanmamız lazım. O zaman herkes istediğini alır. Daha fazla para çok iyi olurdu aslında, diye sızlandı.

Bir yandan da ıslak kafasını sallıyordu. Çizmelerini

çıkarak kapının yanındaki Peta'nın çizmelerinin yanına koydu.

Peta gülerek Ferdinand'ın ayaklarına bakıp,

- Ferdi'nin özellikle çoraplara ihtiyacı var. Topuğunda kocaman bir delik var, dedi.

Ferdinand ayaklarını kaldırıp baktı.

- Hani, nerede, diye sordu.

Ayaklarını tekrar yere indirirken kaydı. Düşmemek için ellerini kürek gibi çevirmeye başladı.

Til kıkırdayarak,

- Bunu palyaço olarak sirkte de deneyebilirsin, dedi.

Ferdinand:

- Çok komik. Bu ıslak çoraplarla yer döşemelerinin üzerinde dolaşmak hayati tehlike demek, diye cevap verdi.

Sando tabakları dağıtmaya başlamıştı.

- Birazdan pasta yiyeceğiz. Amcam şimdi gelir.

Bir yandan da amcasının gelip gelmediğini görmek için pencereden gişeye doğru bakıyordu.

Til, gizlice Ferdinand'ı işaret ederek Sando'yu eliyle itti.

- Amcan, Ferdinand'ı da sergileyebilir aslında, diye fısıldadı.

Sando, Ferdinand'ın saçlarını ima ederek,

- Elektriklenen saçlar...

Sando sözünü bitiremedi çünkü büyük bir gürültüyle kapı açılmıştı. Bay Tirlib sapsarı bir yüzle kapıda duruyordu.

- Kasa... Bütün paralar yok olmuş! Her şey kayıp, diye bağıırıyordu.

Ferdinand:

- Ama bu nasıl olur?

- Son ziyaretçiden sonra parayı saydım ve kasanın yanındaki çekmeceye koydum. Sizinle pasta yedikten sonra alıp yerine koyacaktım.

Nilis:

- Kasa odasının kapısını kilitlemediniz mi?

Bay Tirlib üzgün başını salladı.

- Zannetmiyorum, dedi.

Fredinand heyecanla başını sallıyordu.

- Bir ziyaretçi daha vardı belki. Bay Tirlib, beni ne-

den dinlemiyorsunuz? Her zaman kapının kilitlenmesi gerektiğini söylüyorum.

Bay Tirlib:

- Bizden başka kimse yoktu ki!

Peta:

- Eğer bizden başka kimse yoksa ne peki, diye sorarak korkulu gözlerle etraftakilere baktı.

Til:

- Bu, bizden birinin yaptığını gösterir.

Nilis başını sallayarak,

- Bu olamaz, diye fısıldadı.

Bay Tirlib de çaresizce,

- Buna inanmam, dedi.

Til yüksek sesle düşünüyordu:

- Burada, yakında olan biri olmalı. Sonuçta kasa odası çok kısa süre korumasız kaldı. Teyzeye baktığımız sırada yalnız kaldı. Evin etrafında dolaşırken kasanın kapısını göremedik. Buradan yine her şey kontrolümüz altındaydı. Birisi içeri girseydi görürdük.

Sando tasdik etti.

Odadakilere bakarak,

- Neredeydiniz, diye sordu.

Nilis:

- Ben hayvanat bahçesinin öbür tarafına, fillerin yanına gitmiştim.

Ferdinand:

- Ben de maymunların evindeydim. Orası da uzak.

Peta:

- Ben de atların yanındaydım.

Nilis, Peta'ya şüpheli bir bakış fırlattı.

- Atların ahır o kadar uzak değil. Yapılabilir.

Peta, meslektaşına öfkeyle bağırdı:

- Sen delirmişsin. Orası maymunların evi kadar uzak.

Hem ben yapmadım. Belki sen yalan söyledin. Hem sen daha biraz önce paraya ihtiyacın olduğunu söyledin.

Bay Tirlib araya girerek,

- Bu saçmalık, dedi.

Til:

- Evet, doğru. Çünkü kimin yaptığı gayet açık.

Sando:

- Evet. Neyse ki yağmur yağdı. Bu kötü bir şaka, diye ilave etti.

SORU: Sen de kimin yaptığını biliyor musun?

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Ay Işığında Üluyan Kurtlar):

Yonas'ın yarasalar, radar ve köpek düdükları hakkında anlattıkları Lora'yı doğru ize yönlendirdi. Yeni köpek okulunda akşam saat altı ile yedi arasında şehir parkında idman yapılıyordu. Bu yer de küçük hayvanat bahçesinin tam yanında bulunmaktaydı. Burada köpek düdükları de çalınıyordu tabii ki. Bu düdükları insanlar duymuyor ama köpekler duyuyordu. Kurtlar da köpeklerin akrabası olduklarından düdükları duyuyordu. Yani kötü bir şey olacağından değil, düdükları duydukları için uluyorlardı. Bu ses onları heyecanlandırıyor. Hayvanat bahçesi müdürünün yapması gereken şey, köpek okulunun başka bir alanda çalışma yapmasını sağlamaktı.

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Tekerlekli Dedektif):

Leo ve Addi gibi iyi dedektifler için bu olayın çözümü o kadar zor değildi. Leo geçen gün yaşadığı olayda, yüksek olması nedeniyle görmeden çarptığı cisimlerin yere düşebileceğini öğrenmişti. Aynı şey Pola'ya olmuştu. Çok kısa boyluydu ve Leo bunu iki bakıcının arasındaki o kötü kavgada öğrenmişti. Pola, Frank'ın duvarın üzerine bıraktığı kahve fincanını görmedi ve anahtarı ararken

fincanı düşürdü. Ayrıca Pola boynunu kaşıyordu. Bu da alerjik bir durumdu. Yani tavşanlara karşı alerjisi olduğunu bildiğimiz Pola onları serbest bırakırken kaşıntıya tutulmuştu. Pola ona kötü davranan meslektaşlarına kızgındı ve intikam almak istiyordu. Başkalarına zarar gelmesin diye tehlikesiz hayvanları bırakmıştı sadece.

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Lama Bilmecesi):

Karo, müdürün çocuklara terbiye vermesi gerektiğini söylemişti çünkü bu işi yapanlar oğlu Fabyan ve yeğeni Siven'di. Aslında Karo, Oli'nin yaptığını düşünüyordu. Çünkü hayvanat bahçesine çok sık geliyordu ve elinde kâğıt parçası vardı. Ama kâğıdın üzerindeki numaralar Moni'nin telefon numaralarıydı. Bu yüzden ikisi de kıpkırmızı olmuştu. Karo, Fabyan ve Siven'i büyük kamışlarla gördüğünde kamışların tükürmek için kullanıldığını anlamıştı. Siven ve Fabyan'ın sürekli bir şeyler çiğnemesinin de bir anlamı vardı. Cephanelik topluyorlardı. Bunu da görünmeden ağaçların arasından yaptılar. Aslında müdür, psikolog ve Karo'nun onları görmüş olması gerekirdi çünkü sadece bir ağacın yaprakları oynamıştı. Rüzgâr olsaydı bütün yapraklar sallanırdı.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Yılanlar Nerede?):

Rob yılan yavrularını satmak için çalmıştı. Ziyaretçiler arandı ama kimse Rob ve Maren'in termosuna bakmayı akıl edememişti. Termosun içinde baştan beri çay yoktu. Maren bunu bilmiyordu ama Rob o nedenle Jan'ın çay içmesini engellemişti. Teraryuma girerken Rob termosun içine hamam böcekleri koymuştu ki dikkatler başka yere çevrilebilsin. Fakat bunlar oradakiler gibi büyük değildi, normal küçük böceklerdi. Bu nedenle hamam böceklerinin yakalanmasından sonra iki tür hamam böceği ortaya çıktı. Bakıcılar sahte kaçak hamam böcekleri ile ilgilenirken Rob koyu renk eldivenlerini takıp yılan yavrularını kaçırdı. Tamamen siyah giyinmiş olduğu için hareketleri karanlıkta dikkat çekmedi. Bu nedenle yılanlar havalanmış gibi görünüyordular. Aynı hileyi sihirbazlar karanlık sahnede yaparlar. Fakat kamera çekimlerinde kapak sesini duyduğunda Jan her şeyi anlamıştı.

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Uzmanlar):

Sitefan biyoloji okuyordu ama Nanni'ye nazaran çok bilgili değildi anlaşılan. Nanni öğrencinin hayvanlardan

pek anlamadığını çabuk fark etmişti. Kafatasının bir kuştan olduğunu düşünüyordu. Nanni bunun olamayacağını biliyordu çünkü kuşların gagası vardı, dişleri değil. Kafada alt çene yoktu yani dişlerinin yarısı yoktu. Aynı şey balina dişleri için de geçerliydi. Sitefan balinanın takma dişe ihtiyacı olacağı konusunda espri yapmıştı. Hâlbuki balinanın dişleri kendiliğinden yenilenirdi. Ayrıca Sitefan uzun ve kırık kemiğin çok eski olmayabileceğini hiç düşünemedi. Sadece içi hava dolu bir kuş kemiği de olabilirdi.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Sinir Bozan Adam):

Kızların verdiği bilgiye göre sinir bozan adamın arması hem sağ kolunda hem de sol kolundaydı. Fakat bir cekette iki arma değil, ortada iki farklı ceket vardı. Ceketler, armanın birinde sağ kolda diğerinde sol kolda olmasıyla ayırt edilebiliyordu. İki ceket iki ayrı adama, yani ikize aitti. Birinin saati vardı, diğerinin yoktu. O yüzden birisi saati sormak zorunda kalıyordu. İki kişi olurlarsa bütün faaliyetlere katılabilirdi. İkizler bilerek dikkat çektiler. Mümkün olduğunca çok insan onlar için şahitlik yapabilsin istediler. Böylece onlardan biri rahatlıkla hırsızlık yapabilirdi.

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Parayı Kim Aldı):

Bu olayın çözümü için polisiye ruhu şarttı. Paranın çalınabileceği zaman aralığı çok kısaydı. Üç şüpheli hep çok uzakta olduklarını iddia ettiler. Fakat bir tanesi yalan söylüyordu. Yalan söyleyen Ferdinand'ı. Para çalındığında şiddetli yağmur yağmıyordu. Diğer iki bakıcının aksine hırsız yağmurda yürümek zorunda kalmadı. Parayı aldı ve hemen çatının uzantısına saklandı. Dikkat çekmemek için Ferdinand ipteki yağmurluğu ve çizmeyi aldı. Fakat çizmelerin içi zaten ıslaktı. Islak çorapları bunu ispatlıyordu. Ayrıca yağmurluğun kapüşonu olmamasına rağmen Ferdinand'ın saçları kuruydu. Sadece kuru saçlar kazak çıkarırken elektrik yüklenirdi. Ferdinand kısa bir süre yağmurda kalmalıydı. Ama bu çok fazla olurdu çünkü o sadece Bay Tirlib'e hiçbir zaman kasanın kapısını açık bırakmaması gerektiğini öğretmek istemişti. Amacı ona bir ders vermektir.

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin’de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi alan yazar çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Berlin’de yaşayan Ulrike Rogler yazarlık ve gazetecilik yapmaktadır.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York’ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adamadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü’ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün “Genç Alman Yazarlar” sergisine katılmak için seçilmiştir.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: Jacob Möhring

1970 yılında Berlin’de doğmuştur. Hikâyeler ve figürler uydurur. Her türden resim çizer ve boyar, kitaplara resimler çizer ve çocuk hastanelerinin duvarlarına da resimler yapar.

Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya’da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü’nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.

Afacan Dedektifler

